

Gyászos gyermeknap a Pataki családban, második terhességét is elveszítette az édesanya

Gyermekáldás helyett sorscsapás

A második terhességét is elveszítő, megviselt édesanya, a végsőig elkeseredett és az igazát kereső édesapa, a testvérkéjét a szülészetről hazaváró, öt esztendő kislány és a történetek után aludni nem tudó, megtört nőgyógyász – valamennyien a május elsején, a marosvásárhelyi új szülészeten történt, rendkívül szomorú eset szereplői, akik nem értik, miért kellett a dolgoknak így történniük.

A gyerekes családok naptárában június elseje mindig is piros napos ünnepnek számított. A marosszentgyörgyi Pataki házaspárnak azonban ezen a napon nem hiánytalan az öröme. Hiába a gondos készülődés, a fokozott odafigyelés, a Fennvalóhoz való fohászkodás, a család otthonában a babaágy továbbra is üres maradt. Az egygyerekes anyának, Pálma Bernadettnek két éve már volt egy késői veszítése. Várandósságának kilencedik hónapjában a magzat halva jött világra. A sors és egy szülész-nőgyógyász kezének köszönhetően az életveszélybe sodródott asszonyka megmenekült. Mind Pálma, mind férje, Zsolt hosszú idő alatt dolgozta fel a tragédiát. Egyetlen gyermekük, Hanna a mai napig nem érti, kistestvére, Nimródka miért van a csillagok közt, és miért nem lehet az ő földi játszótársa. A történetek elenére a házaspár újból megpróbálkozott a gyermekáldással. És amikor már-már úgy tűnt, hogy egy gondtalan terhesség hetedik hónapján is túl lesznek, a történelem ismételte önmagát.

Rémálomba illő történet

A történetek után három nappal a 33 éves családapát friss lelki sérülései, és a régi sebek gyötrik. Ennek ellenére igyekszik megőrizni a higgadságát, csak időnként kapja el a hév. De olyankor sem emeli fel a hangját, nem szitkozódik. Mások meg elérzékenyül. Tudja, hiába önti ki a lelkét az újságíróknak, és hiába készül pereskedni, sem ember, sem isten nem hozhatja vissza a halva született gyermekeit. „El akarom mesélni, hátha az orvosok is elgondolkodnak a történeteken. Már csak azért is, hogy más ne kerüljön abba a helyzetbe, amibe a feleségem” – így indul a rémálomba illő történet, ami 2016-ba nyúlik vissza. Ekkor a kilencedik hónapban lévő Pálma szentgyörgyi otthonában rosszul lett és elájult. A közeli mentőállomásról kiküldött autóra csaknem tizenhárom percet kellett várni. Pedig az egy-mástól három kilométerre lévő két pontot jó minőségű négysávos országút köti össze, amelyen éjszaka fény- és hangjelző eszközök nélkül is könnyedén lehet száguldozni. A nőt a sürgősségin

két rezidens orvos fogadta. „Az egyik rászólt a feleségemre, hogy ne hisztizzen, ne ordítson annyit. Amikor szót mertem kérni, megkért, ne üsse bele az orromat abba, amihez nem értek. Elvégre minden rendben van, jelentette ki. Tiszta szerencse, hogy egy tapasztaltabb orvosnő, Bereczki doktornő felfigyelt a feleségem hangos szenvedésére, odajött, rápillantott a képernyőre, és rögtön átvette az irányítást. Az, hogy »csak« a magzat halt meg, és Pálma életben maradt, neki köszönhető” – emlékezik vissza a férfi.

A vitatott döntés

Ezek után érthető, hogy Pálma átpártolt az újonnan megismert doktornőhöz. Bereczki Katalin végigkövette a nő harmadik terhességét; a hét hónap alatt egyetlen aggodalomra okot adó jelenséget sem tapasztalt. Bár tudták, hogy jó kezekbe kerültek, és azzal is tisztában voltak, hogy a rendszeres vizsgálatok alapján Pálma terhessége nem számított veszélyeztetettnek, Patakiék mégsem voltak nyugodtak. Amióta féltek, attól nem szabadultak. „Május elsején, délből jelentkeztek az első fájdalmak. Bereczki doktornő sajnos nem tartózkodott a városban, így amikor felhívtuk, csak annyit tehetett, hogy a sürgősségre irányított. Bő harminc percet vártunk, amíg sorra kerültünk, aztán az éppen ügyeletes Kupás doktor felvitt a kilencedik emeletre. A vizsgálaton én is jelen lehettem, hallottam a gyermek szívverését. Elmeséltem a tavalyelőtti történeteket, és megkérdeztem: nem tartja bent a feleségem? Az orvos nyugtatni próbált, mondván, hogy minden rendben van. Ezzel hazaengedett” – mondja Pataki Zsolt. Mivel az asszony fájdalmai nem csökkentek, két óra elteltével a házaspár ismét kocsiba ült, és a szülészetre sietett. A folyosón várakozó férj egy idő után rendkívüli sürgőldésre lett figyelmes. Orvosok és asszisztensnők jöttek-mentek, de egyiküktől sem sikerült semmiféle információt kicsikarnia. „Telt-múlt az idő, a személyzet jött ki, ment be, de nekem senki nem akart mondani semmit. Turos doktor volt az első, aki végül közölte, hogy sajnálja, nagyon sajnálja... Ezt ismételt-

FOTÓ: A CSALÁD KÉPE

A második gyereküket váró, akkor még bizakodó Patakiék

gette, majd elnézést kért” – császármetészsre volt szükség az élettelen magzat eltávolítására.

Zsolt máig nem érti, mi történhetett. Elfogadja, hogy laikusként nem ítélkezhet az orvosok fölött. „Egy dolgot viszont tudok: nem lett volna szabad a feleségemet hazaküldeni. Lehet, hogy a magzat akkor is meghal, ha bent tartják. De akkor legalább tudnám, hogy megtettek mindent, hogy a tragédiát elkerüljék. Amikor másodjára visszajöttünk, a magzatnak még volt pulzusa. Azt sem értem, miért kellett újabb másfél órát várni, míg a feleségemet megműtötték. Azaz sok mindent nem értek...” – sóhajt fel. Mint hozzátesszi, jól tudja, nem az övéké az egyetlen ilyen eset, ám elkeserítőnek tartja, hogy valószínűleg nem is az utolsó.

Az ügyeletes orvos mint miniszter

Szabó Béla klinikavezető szerint a nyolcvanas esztendő második felében átlagosan évi húsz hasonló esetet könyveltek el. Mára, az orvostudomány fejlődésével, ezek száma kettőre csökkent. „Tagadhatatlan, hogy annak, aki a kettő között van, éppen olyan

nagy tragédiát jelent, mintha mit sem változott volna a helyzet az utóbbi harminc évben” – látja be az egyetemi tanár. Szabó nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy Pataki Zsoltnak igaza lenne. De azt sem állítja, hogy az ügyeletes orvos, Kupás János Dávid hibázott volna. Mint mondja, csak akkor tudna ítélkezni, ha végigkövette volna az esetet. Aznap viszont nem dolgozott, így ő is csak kívülállóként tud nyilatkozni. „Van egy régi mondás, miszerint az ügyeletes orvos tulajdonképpen az egészségügyi miniszter. Ő az egyetlen szakember, aki akkor és abban a helyzetben egy klinikán a döntéseket meghozhatja. Hogy a kolléga helyesen döntött vagy sem, nem tudnám megmondani” – fejtegeti Szabó professzor. Mint eseteli, nem csak a döntés lehet szubjektív, a páciens fájdalmi tünetei is viszonylagosak. „Minden embernél más és más a fájdalomtűrési küszöb” – hangsúlyozza.

A nőgyógyász érvei

Kupás János nem csak az ígéretes orvosok hírében áll, páciensei a szerénységét és lelkiismeretes-

ségét is értékeli. És – ami nem hanyagolandó tényező – nem tartozik a borítékgyűjtők kategóriájába. A másfél évvel ezelőtt szakorvosi titulust szerzett fiatal nőgyógyással tizenkét nappal a történetek után találkozunk. Ez jókora idő ahhoz, hogy egy menőnek számító és szinte futószalagon dolgozó orvos már rég elfelejtse a történeteket. A fiatal szakorvos hanghordozásából, minden egyes szavából, tekintetéből lerí, hogy ő nem tartozik ebbe a kategóriába. Bár úgy érzi, mindent megtett az ominózus munkanépnapi napon az anyáért és magzatáért, még sincs nyugta. Mint mondja, sem a klinikavezető, sem a kollégák nem vádolják, ám az eset azóta is beszédtema a kórházban. De ezt még mindig nem tartja anynyira zavarónak, mint magát az ügyet és annak végkifejét. Éjszakákat nem alszik, és egyetlen, teljesíthetetlen vágya van: viszszapörgetni az időt. „Amikor a házaspár először bejött a kórházba, a hölgyet felvittem a nőgyógyászatra, mert az ottani gépek korszerűbbek, megbízhatóbbak a földszintieknél. Figyelembe véve a fájdalmait és mindazt, ami két évvel ezelőtt történt, aprólékosan megvizsgáltam, de nem találtam semmiféle olyan elváltozást, ami indokoltá tette volna a beutalását. Úgy engedtem haza, hogy meghagytam neki, bármit is észlel, azonnal jöjjön vissza” – idézi fel az első találkozásukat. Mint mondja, amikor másodjára is feljött a nőgyógyászatra, már olyan panaszokat is említett, amelyekről az első találkozásukon nem beszélt. „Az ekkor készült echográfiai vizsgálat kimutatott egy retroplacentáris hematómát. Ez azt jelenti, hogy a magzat vérkeringését biztosító placenta mögött felgyűlt a vér. Azonnal értesítettem a főorvost, Turos Jánost, aki elvégezte a császármetészt.”

A történet itt véget is ér, meg nem is. A tíz éve házas Zsolt és Pálma újabb hasonló drámát nem szeretne átélni. Ugyan akadnak, akik arra buzdítják őket, hogy továbbra is bízzanak a Fennvalóban és a gyermekáldásban, környezetük mégis óva inti őket egy újabb próbálkozástól. A kétszeres precedens után férje és Pálma édesanyja lánya életét félti. Zsolt viszont úgy érzi, még nem ért véget a feladata; ügyvédhez fordult, pereskedni készül. „Villanyszerelő vagyok. Ha valamit rosszul csinállok, és kárt okozó rövidzárlat keletkezik belőle, felelősségre vonnak. Úgy érzem, ha kiderül, hogy hibáztak, az orvosoknak is felelniük kell. De ezt majd döntsek el az illetékesek” – mondja, majd gyorsan hozzátesszi: nem az anyagi kártérítés reményében fordul az igazságszolgáltatáshoz. Csak azt szeretné, hogy más családok ne kerüljenek hasonló helyzetbe.

SZUCHER ERVIN